

„Je to zaujímavé?“

Pobavený záblesk v jeho očiach ju donútil, aby sledovala jeho pohľad upretý na titulnú stránku. Poradca pre mužov. *Desať trikov, ako JU urobiť šťastnou* bolo napísané pod fotografiou dvojice, ktorá vyzerala ako vyrobená z vosku. A malým písmom ešte: *TAKTO nebude mať nikdy dosť.*

Rosa zdvihla zrak. „Píšem pre nich. Rady a skúsenosti. Niekto to predsa robiť musí.“

„Zrejme ťa mám nechať na pokoji, však?“

„To by som ti povedala, aby si sa staral o seba.“

Tvárou sa mu mihol tieň. Otočil sa a chcel sa posadiť.

„Počuj,“ prehodila.

Pozrel na ňu cez plece.

„Prečo letíš na Sicíliu?“

„Rodinné záležitosti.“

Potom jej zmizol zo zorného poľa. Počula, ako sa na svojom mieste vrtí a hľadá správnu polohu. Operadlo sa ľahko otriasalo a jeho vibrácie sa jej prenášali do kolien, až to trochu štekľilo... Dostala husiu kožu.

Otvorila časopis a preštudovala si desať zaručených trikov. Šťastnejšou ju to však nespravilo.



Počas pristávania v Palerme škáročkou medzi sedadlami pred sebou sledovala, ako mu vystupujú žily a šľachy na chrbte ruky. Prstami kľúčovito zvieral opierku. Mal štíhle, dohneda opálené ruky s pestovanými nechtami. Na druhej strane jeho sedadla, pri stene, vykukoval kúsok jeho koženej bundy. Rosa sa ani nemusela veľmi namáhať, aby dovidela do bočného vrečka.

O chvíľu nato už držala v rukách jeho pas. Alessandro Carnevale. O osem mesiacov starší než ona, o pár týždňov bude mať osemnásť. Narodil sa v Palerme. Adresa bola dosť zvláštna: *Castello Carnevale. Genuardo*. Nijaká ulica, nijaké číslo. Názov toho miesta

nikdy nepočula, ale to nič neznamenalo. Mala len štyri, keď ju mama odviezla do Ameriky. Odvtedy na Sicílii nebola.

Alessandro Carnevale.

Mala trochu zlosť, že ju odbil takou skúpu odpoveďou. Rodinné záležitosti. Tie mala aj ona. A nie práve jednoduché.

Namiesto toho, aby mu strčila pas naspäť do vrečka, pri odchode z lietadla ho hodila na prázdne sedadlo pri východe. Nech sa personál rozhodne, či mu ho vráti. To nie je Rosin problém.

Keď schádzala po mostíku z lietadla, cítila, ako ju v zátylku páli letuškin pohľad. Neobrátila sa.

Rodinné záležitosti.

Napadlo jej, či bude Zoe aspoň raz v živote presná.



Dvere s mliečnym sklom sa rozostúpili a uvoľnili výhľad na čakajúcich. Uvidela celé generácie sicílskych rodín so zvráskavenými babičkami v čiernych šatách – ako ja v osemdesiatke, pomyslela si Rosa nevrlo – a s malými uvrieskanými deckami s nafukovacími balónikmi. Čudesne vymódené mladé ženy čakajúce na manželov... alebo milencov. Rodičia, ktorí horeli od nedočkavosti, až konečne dorazia na návštevu ich dospelé deti zo severu. Muži v oblekoch a čiernych okuliaroch s ceduľkami s ručne napísanými menami.

Len Zoe nikde. Nikde široko-ďaleko.

Rosa vkročila do haly ako prvá. Znovu sa sama seba pýtala, čo asi porobili v Ríme s jej kufrom. Vtom si uvedomila, že stratila lístok s číslom na informácie, kde jej mali poradiť, čo ďalej. Škoda, pretože počas letu si z nudy zostavila fantastický zoznam oblečenia.

Vonku ju prekvapila horúčava, hoci bol začiatok októbra. Priestranstvo pred vchodom bolo zastrešené a na okraji chodníka parkovali taxíky. Na druhej strane ulice sa nachádzala nízka parkovacia budova. Cez ňu zahliadla Stredozemné more a hrebienky peny na modrých vlnách. Letisko Falcone e Borsellino, pomenované po dvoch sudcoch, ktorých zavraždila mafia, ležalo na výbežku do mora.